Frank Allan 56

SĂGEATA MISTERIOASĂ

CAP I

Întreaga INDIE de NORD devenise un butoi de pulbere. Ziarele de pe tot cuprinsul ţării nu făceau decât să relateze despre moartea Marelui Mogul indian Raj Kumar. Era deja cea de-a patra victimă a unei organizaţii care-şi făcea veacul în Madras în ciuda tuturor eforturilor administraţiei coloniale engleze a forţei efectivelor de poliţie în cadrul căreia lucrau cele mai luminate capete. Mai întâi căzuse victimă guvernatorul, apoi puternicul magnat al bursei, Woodson, iar puţine zile mai târziu să cadă ziaristul şef Charles pentru ca acum duşmanul înverşunat al ordinii de drept din ţară să lovească din nou şi cu putere alegându-şi drept victimă chiar pe Marele Mogul. Nu-i de mirare că acum comandantul–şef al poliţiei metropolitane îşi măsura în această dimineaţă cu paşi mari şi dezlânaţi biroul.

— Ce-i de făcut? De unde să încep? De-aş avea măcar un punct de plecare ! Dar nu! Nici măcar cea mai mică bănuială. Epuizat, funcţionarul britanic se lăsă să cadă complet descurajat în fotoliul său. Toţi cei prezenţi în biroul acestuia îl priviră descumpăniţi neştiind ce să mai creadă. În ochii fiecăruia dintre cei prezenţi se putea citi o mută întrebare „ce-i de făcut?” Tăcerea care se instală imediat după această izbucnire părea să spună ea însăşi , totul. Totul devenise pur şi simplu , un coşmar dar nu unul care dispare simplu în zori ci unul permanent, cotidian. Atunci se făcu auzită vocea binecunoscută a unuia dintre judecătorii prezenţi în sală ,de fapt unul cu vechi state de serviciu la activ.

— Domnilor , începu el, propun să mai aşteptăm,poate se vor ivi indicii noi . Ce-am putea face noi acolo unde au eşuat cei mai buni criminalişti de care dispunem?

— Cum? Să mai aşteptăm ? Şi dacă aşteptarea noastră se va solda cu noi victime , nu se va dovedi asta o aşteptare criminală? Va râde întreaga Indie de noi şi măcar dacă totul se va rezuma la asta. Întreaga responsabilitate va cădea asupra capetelor noastre că n-am fost la înălţimea aşteptărilor cu privire la evenimentele care se petrec acum în Madras.

Ochii comandantului poliţiei aruncau flăcări de indignare acum în timp ce pentru a se calma se aplecă peste marginea biroului apucând nervos una dintre ţigările sale cu monogramă care la lumina primelor raze de soare strălucea ca aurul fiind tocmai pe cale s-o aprindă când…ceva zbârnâi prin aer ceea ce-i făcu pe cei prezenţi să scoată exclamaţii de surpriză. Când apucară să se reculeagă într-o oarecare măsură rămăseseră stupefiaţi. În faţa lor zăcea cu o săgeată înfiptă în piept, însuşi comandantul cel care vorbise adineauri. Săgeata mai vibra încă într-o rană chiar în zona inimii, paralizându-i de oroare pe toţi cei prezenţi în sală care pur şi simplu nu puteau realiza ce se petrece.

Şeful departamentului criminalistic din Madras îşi reveni primul. Se sculă şi merse de aruncă o privire pe fereastra spartă uitându-se în jos înspre parcul întins în mijlocul căreia fusese construită clădirea poliţiei. Nici o fiinţă omenească nu era de văzut în împrejurimi nici măcar ciripitul păsăretului multicolor nu se mai distingea acum în aerul cald deja unde şi lujerii florilor păreau vestejiţi şi încremeniţi.

Whatman voia să le împărtăşească prietenilor stupefacţia sa în legătură cu noua crimă înfăptuită chiar sub ochii lor când auzii zgomotul strident al soneriei. Ca electrizaţi au sărit cu toţii în picioare întrucât părea să fie parcă vestitorul unei noi orori. Uşa se dădu cu zgomot de perete şi scăldat în sudoare datorită grabei îşi făcu intrarea majordomului marelui armator ,Black. Ochii omului rătăciră dezorientaţi de colo până colo, cu destulă greutate reuşind să îngaime:

— Îl caut pe şeful departamentului criminalistic… acolo în casa noastră s-a petrecut s-a petrecut o crimă oribilă… Patronul meu, Mr. Black a fost ucis. Whatman îl conduse pe bietul om care arăta complet epuizat

înspre un fotoliu , îl bătu liniştitor pe umăr după care continuă pe o voce care încerca să nu-i trădeze emoţia:

— Dragă domnule cred c-ai face mai bine să ne povesteşti pe îndelete tot ceea ce s-a întâmplat.

Majordomul un om mai în vârstă,îşi şterse mai întâi transpiraţia care-i şiroia de pe frunte după care începu şovăind:

Stăpânul meu mă sunase, convocându-mă la el. Am pornit înspre camera lui de lucru pentru a primi dispoziţiile pentru seara în curs,întrucât tocmai astă-seară era programat balul pe care-l organiza anual la aceeaşi dată. A deschis casa de bani de unde luă un teanc de bancnote pe care mi le înmână odată cu lista invitaţilor. În clipa când eram pe punctul de-a deschide uşa pentru a părăsi biroul se sparse brusc una din ferestre în timp ce mister Black se prăbuşea cu un geamăt în faţa mesei sale de lucru. În pieptul său , chiar în regiunea inimii am găsit o săgeată iar din rana cauzată de aceasta sângele curgea cu putere. Soţia sa care stătea în verandă auzise ţipătul de moarte al soţului ei , dădu buzna înăuntru şi la vederea priveliştii grozave care i se înfăţişă ochilor se prăbuşi fără cunoştinţă la pământ. În primul moment mi-am pierdut de tot cumpătul şi nu mai ştiam ce să fac. Am alergat apoi la locuinţa dumneavoastră unde servitorul m-a îndrumat să vin încoace ceea ce am şi făcut.

— În problema noastră numai unul singur ne poate ajuta ,şi acesta este un prieten bun al comandantului nostru îşi termină propoziţia cu oarecare dificultate şeful departamentului criminalistic M-aş baza pe Bob Harris ,dacă ar fi prezent aici dar din păcate… Oare unde s-ar putea aţine la ora asta maestrul detectiv …?

Bătrânul majordom îşi ridică acum brusc înviorat privirea înspre Whatman pe care-l privi cu ochii strălucind.

— Un anume domn Bob Harris este deja pe lista de invitaşi a balului care urma să aibă loc în această seară dacă nu mă înşel. Mâinile sale tremurânde bâjbâiră cu febrilitate în buzunarul de la piept.

— Iată lista, dacă domnii vor s-o examineze…? Majordomul arătă cu degetul înspre o foaie albă de hârtie. Iată-l chiar aici pe rândul al treilea stă scris clar .Bob Harris!

— Slavă Domnului. Acesta e-un mesaj al Cerului. Domnilor ,putem să mergem. Bob Harris de-a cărui teamă îi ştiu toţi hoţii şi criminalii pământului

vine încoace. Asta ar trebui să fie suficient!

Whatman vorbise cu bucurie şi vioiciune astfel încât privirile celor prezenţi se luminară, întrucât fiecare dintre aceştia auziseră dede-acest om genial care sub un nume de împrumut făcuse omenirii atât de mult bine fiind pe drept cuvânt considerat un răzbunător al dezmoşteniţilor. Whatman dădu majordomului şi personalului de serviciu instrucţiuni stricte după care încuie camera unde se produsese crima. Abia după aceea cei prezenţi părăsiră perimetrul unde se petrecuseră atâtea nenorociri întreţinându-se asupra apropiatei sosiri a detectivului Bob HARRIS în care îşi puseseră toată speranţa.

CAP II

Seara coborî repede şi pe nesimţite. Miliarde de stele sclipeau pe bolta de-un albastru-închis. În port luminile se stingeau una câte una dar pe străzile marelui oraş Madras domnea o agitaţie continuă. În India oamenii dorm cu precădere ziua iar noaptea mulţi se plimbă pentru a degusta aerul răcoros. În vila armatorului Black toate geamurile erau luminate, servitorii îmbrăcaţi în livrele de ceremonie mişunau de acolo până acolo, pentru a aranja mesele.

Majordomul împărţea ordine în dreapta şi stânga pentru ca toate tacâmurile de aur şi argint să fie în deplină consonanţă cu aranjamentele florale de la fiecare masă. Pregătirile erau aproape toate terminate când spre nespusa uimire amfitrionul despre care toţi credeau că fusese asasinat chiar în aceeaşi îşi făcu apariţia printre musafiri.

Majordomul îndeosebi era mut de uimire şi se întreba cum e posibil şi dacă cumva nu visează. Chiar şi ordinele date de stăpâna sa l-au umplut de perplexitate. Totul trebuia pregătit până în cele mai mici amănunte, musafirii primiţi ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic şi acum iată ceva ce le punea capac la toate stăpânul lui care păşea viu în faţa sa. Se îmbătase? Mai visa încă?Întreg personalul încremenise de parcă ar fi fost lovit de trăsnet. În clipa aceea răsună vocea obişnuită a stăpânului pe faţa căruia îşi făcu loc un zâmbet pişicher

— Majordom, totul e pregătit? Musafirii pot sosi în orice moment de-acum.

— Da, mister Black totul e pregătit, răcoritoarele şi vinurile deja sunt

în frapiere.

— Mulţumesc! Urmează-mă te rog, mai ceva foarte important să discut cu dumneata.

Nerăbdător şi cuprins de-o legitimă surescitare, majordomul îl urmă pe patronul său în camera de lucru al acestuia. Plin de curiozitate privi în jur dar nu zări nimic din vestigiile evenimentelor petrecute azi, la amiază Mister Black deschise uşa casei sale de bani.

— Aici e-un teanc de bancnote pe care le-ai lăsat la amiază aici. Plăteşte rog-te încă astă-seară salarul întregului personal al casei. Toţi sunt concediaţi cu excepţia irlandezului Jadson şi-a indianului Kalidash. Dumneata o să rămâi pe mai departe şeful noului personal pe care-l vei angaja cât de curând . Mai rămâne altceva despre care am putea discuta?

— Nu, răspunse cu-o oarecare şovăială în glas majordomul, după care se îndreptă înspre uşă , unde zăbovi un moment.

— Atunci? Omul parcă voia şi nu voia să iasă

.—Se pare că mai ai ceva pe suflet . Haide, dă-i drumul,ce mai e?

— Mister Black, am găsit acum o oră acest plic pe măsuţa mea. Camera mea era încuiată ca şi fereastra de altminteri şi totuşi cineva a reuşit să pătrundă acolo. Iată scrisoarea.

Stăpânul casei luă plicul pe-al cărui frontispiciu era desenată o săgeată în culori roşii ţipătoare. De asemenea pe colţul din dreapta sus al plicului, era acest simbol clar reprezentat printr-un desen artistic. Mister Black examină plicul o bună bucată de vreme privindu-l din toate părţile după care îl puse degajat într-unul din buzunarele jiletcii sale.

— Mulţumesc! Plicul o să-l iau cu mine, dar nu-i nevoie să mai vorbeşti de asta. Acum însă te rog îngrijeşte-te de tot ce te-am rugat. Aud deja un zgomot de automobil, cu siguranţă au început să sosească şi musafirii.

Majordomul dădu buzna afară în timp ce amfitrionul se mai privi încodată în oglindă comparându-şi înfăţişarea cu o fotografie pe care-o scosese din buzunar în timp ce-un zâmbet de satisfacţie îşi făcu loc pe faţa sa cu trăsături marcante. Abia apoi coborî scările pentru a ajunge în hall de unde îşi putea întâmpina musafirii. Soţia sa era deja jos primindu-i pe primii sosiţi. Se grăbi apoi să salute şi să strângă mâna fiecărei doamne sau

domn nou sosit. Black era considerat cel mai bogat dintre cei bogaţi şi nu era întreprindere în India de Nord la care să nu fi fost părtaş într-un fel sau altul .Pe de altă era apreciată şi bine cunoscută corectitudinea şi amabilitatea sa. Musafirii se răspândiseră deja în diferitele săli artistic împodobite luând loc la mese.

Cel din urmă apăru şeful departamentului criminalistic, Whatman. Păru ca picat din nori când îl întâmpină mister Black în persoană îi strânse mâna şi-i adresă primele cuvinte de bun venit. De asemenea o parte din acei prezenţi în sală atunci când majordomul le adusese vestea asasinării magnatului şi care acum îl însoţiseră la recepţie nu-şi puteau crede ochilor. Erau martorii unui mister abscons de vreme ce-i întâmpină chiar amfitrionul cu aceeaşi eleganţă ,deferenţă şi amabilitate pe care i-o cunoscuseră din totdeauna.

În sfârşit masa se termină damele se retrăseseră pentru ceai şi prăjituri în vreme ce domnii căutau să-şi petreacă timpul cât mai cu folos, glumeau , spuneau bancuri, jucau şah sau bridge după preferinţe. Deodată stăpânul casei apăru în faţa lui Whatman pe care-l întrebă:

— Aţi fi atât de amabil ca împreună cu câţiva dintre domnii pe care-i cunoaşteţi prea bine să mă urmaţi în biroul meu de lucru? Am să vă comunic ceva foarte interesant. Dacă se poate însă fără prea mare vâlvă întrucât nu voim , nu-i aşa să dăunăm spiritului petrecerii.

— Cu siguranţă mister Black, în câteva minute voi fi la dumneavoastră. Oricum sunt familiarizat cu topografia clădirii şi-o să vă localizez biroul fără greşeală. Armatorul surâse mulţumit după care mai adăugă:

— În acest caz vă mai cer o favoare. Aduceţi-mi-l pe acel prinţ indian Guru, despre care am auzit atâtea. N-a fost niciodată la mine în casă şi vreau cu această ocazie să-l cunosc.

Whatman îşi dădu acordul şi dispăru pentru a-şi căuta prietenul la care se făcuse referire. Îi aduse la cunoştinţă acestuia dorinţa gazdei şi discret fără a deranja pe nimeni se grăbiră să dea curs invitaţiei . După câteva minute zece domni respectabili luară loc pe fotoliile arătate de gazdă care îi servi cu băuturi şi ţigări aduse prompt de câţiva servitori Aceştia fură apoi concediaţi sub rezerva că vor fi convocaţi mai târziu dacă va fi cazul să se facă iarăşi uz de serviciile lor. Plini de curiozitate îl priviră

pe mister Black cum scoate o coală albă de hârtie din biroul său şi-o depune pe masă.

— Domnilor ceea ce am să vă spun acum nu e cunoscut publicului larg. Ascultaţi, deci: Prietenul meu Bob Harris este pentru prima dată de mulţi ani absent de la serata pe care am dat-o azi. El îmi scrie: „Dragă Harry cu părere de rău trebuie să te anunţ că anul acesta va trebui să sărbătoreşti fără mine Mă preocupă o problemă ştiinţifică pe care trebuie neapărat s-o rezolv şi asta îmi ocupă tot timpul. Mă voi revanşa cu siguranţă pentru asta . Acum am însă o rugăminte. Trimite-mi o foaie albă de hârtie pe care să se găsească semnăturile distinşilor tăi oaspeţi şi în primul rând dintre cunoştinţele noastre comune , precum şi a altor personalităţi care-ţi vor fi captat atenţia. Îţi mulţumesc în avans pentru că în acest fel voi şti cum a decurs totul la petrecerea ta, în clipa când voi ţine în mână lista cu sus-menţionatele semnături. Voi putea trage concluzii în legătură cu vârsta şi ocupaţia acestora . Cu toată prietenia, Bob Harris.” Iată acesta e plicul stimaţii mei oaspeţi şi acum nu-mi rămâne decât să vă rog să-i îndeplinim dorinţa.

Mister Black se uită cu o oarecare concentrare oarecum crispată înspre pendula sa din aur în timp ce musafirii zâmbiră amuzaţi :

— Păi dacă totul se rezumă la asta… şi unul după celălalt îşi trecură numele şi semnară foaia de hârtie pe care-o aveau în faţă.

Când veni rândul prinţului Guru să se apropie şovăielnic de masă amfitrionul îi oferi galant fotoliul său.

— Vă rog , luaţi loc aici.

Numai că indianul nu era atât de nerăbdător să se aşeze jos. Cam parcă fără voinţa lui îşi puse semnătura cu mâna tremurândă ne contenind să-l privească în ochi pe stăpânul casei în timp ce restul distinşilor domni nu păru să le fi scăpat asta. Mister Black la rândul său că o anumită nedumerire se putea citi pe feţele invitaţilor săi, luă acum cuvântul.

— Domnilor pe feţele dumneavoastră citesc parcă o întrebare mută, ei bine nu există întrebare la care să nu pot sau să nu vreau să răspund . Vedeţi dumneavoastră acest geam spart?

— Da , desigur ,răspunseră toţi aproape într-un glas. Indianul se strecurase între timp la locul său aşa că amfitrionul se putu reaşeza pe fotoliul său . Între timp îşi luase lupa pentru a examina cu atenţie

semnăturile de pe hârtie. În timp ce se dedica acestei noi ocupaţii continuă:

— Prin spărtura asta de geam azi în jurul amiezii a pătruns o săgeată care l-a lovit exact în regiunea inimii pe binecunoscutul , popularul şi îndrăgitul , mister Black. Toţi cei prezenţi săriră drept în sus .

Vocea aceasta nu era sau nu părea să aibă nici o asemănare cu cea auzită mai înainte. Cu o tonalitate nouă parcă, tăioasă ca lama de oţel vocea aceasta continuă.

— Locul acestuia l-am luat eu azi doar pentru a vă putea studia semnăturile, care-mi vor permite să-l recunosc şi să-l identific pe arcaşul necunoscut. Guru, în numele legii eşti arestat.

Iute ca fulgerul îşi trase de sub pulpa hainei Bob Harris, revolverul pe care-l îndreptă asupra indianului. Cu stânga renumitul detectiv îşi îndepărtă peruca şi barba falsă. Uimirea celor de faţă nu se poate descrie. Frank Allan mai numit şi Bob Harris se întoarse acum în direcţia unde se găsea şeful departamentului criminalistic:

— Domnule Whatman eşti atât de amabil să-l imobilizezi pe tânărul din dreapta dumitale? Iată aici sunt cătuşele.

El aruncă înspre poliţist nişte cătuşe solide , duble , din oţel cu mâna stângă în timp ce cu dreapta îl ţinea pe indian sub ameninţarea revolverului său. Whatman îl încătuşă pe indianul Guru după care se retrase îndărăt pe scaunul său. Dar nu se mai putu stăpâni şi exultând de bucurie îl salută pe detectiv cu toată forţa entuziasmului său englezesc:

— Mister Harris sunteţi pur şi simplu un geniu . Noi toţi cei prezenţi aici vă suntem profund îndatoraţi.

— Opriţi-vă vă rog! Profund îndatoraţi? În ce măsură şi pentru ce oare? Nu înţeleg. Acest om arătă el înspre cel arestat, este membrul unei bande sângeroase care de multă vreme îşi face veacul aici în Madras. Încă sunt departe de a-mi fi atins scopul şi-i rog pe membrii onoratei societăţi prezente aici de faţă să păstreze o totală tăcere asupra celor petrecute, şi sper că mă înţelegeţi de ce.

Abia acum toţi martorii care asistaseră la cele ce s-au derulat într-un timp atât de scurt au început să vorbească între ei ,să schimbe impresii dar deşi erau plini de efuziune au preferat să fie serioşi şi rezervaţi. Doar întregul departament criminalistic din Madras se străduise deja de opt zile şi nu ajunsese la nici un rezultat pentru ca acum aproape totul să se

rezolve într-un timp atât de scurt.

— Aşa! Cu asta scurta noastră perioadă de recluziune s-a terminat . Îi sfătuiesc pe domnii prezenţi aici să se întoarcă unul câte unul îndărăt în sală pentru a se alătura comesenilor altfel absenţa noastră va fi remarcată . Cât despre mine o să mai zăbovesc puţin după care o să mă reîntorc la rândul meu acolo unde mi-e locul.

Harris se înclină şi-i făcu semn lui Whatman să mai întârzie puţin în biroul unde fusese ucis armatorul. După ce restul musafirilor se îndepărtară Bob Harris îşi repuse peruca la loc îşi lipi din nou barba falsă luă o oglindă şi cu portretul fostului armator alături făcu astfel încât înfăţişarea lui să capete o cât mai mare asemănare cu cea a armatorului ucis astfel încât acum în faţa lui Whatman se afla din nou copia fidelă a armatorului care produsese adineauri atâta uluială şi confuzie în rândul celor prezenţi.

— Ei ce părere aveţi aduc cu cel de dinainte se adresă el poliţistului.

— Pur şi simplu de necrezut , fabulos , fabulos, adeveri Whatman.

În momentul următor Harris făcu o săritură ca de panteră asupra indianului care profitând de uşoara distracţie a celor doi îşi duse ceva la gură şi era pe punctul de o înghiţi.

În mâna dreaptă Guru purta un fel de inel pecete iar la capătul pietrei preţioase se afla o capsulă măiestrit lucrată care ascundea cu siguranţă o otravă pe care acesta o înghiţise repede. Capacul capsulei căzuse pe jos,iar capsula însăşi era goală ceea ce însemna că otrava se găsea deja în corpul indianului.

— Prea târziu ,murmură Harris, mânios, apoi adresându-se lui Whatman:

— Păcat de individul acesta. Mi-ar fi putut livra încă informaţii preţioase.

Trăsăturile indianului se crispară într-un rictus batjocoritor după care mai avu o ultimă tresărire spasmodică , şi apoi se linişti cu totul . Indianul era mort. Bob Harris îşi aprinse degajat o ţigară. — Vă rog mister Whatman, doriţi să vă serviţi? Pasămite, Bob Harris redevenise imediat amfitrionul prevenitor de întotdeauna, mister Black.— Mister Harris , am o mare rugăminte.Vreţi să-mi împărtăşiţi şi mie concluziile anchetei dumneavoastră , desigur până în acest punct se înţelege. Mă interesează ca şef al departamentului criminalistic mai întâi…şi apoi am rămas pur şi simplu fără

cuvinte , nu ştiu cum aţi dat într-un timp atât de scurt de principalul fir al afacerii.

— Cu plăcere, râse Harris. Mai întâi imediat după comiterea asasinatului am sosit fără întârziere la faţa locului. Corpul sărmanului meu prieten mai era încă cald când privirea mi-a fost atrasă de arma ciudată care l-a ucis. Săgeata aparţine unui trib de indieni care se aţine în pădurile impenetrabile ale ţării. Un trib destul de primitiv de altfel. Săgeata pătrunsese pe geam pe care-l sparse dar cercetând modul în care sticla a fost spartă am putut deduce că arcaşul a stat aproape perpendicular de geam. Mai departe în parc se găseşte un arbore plasat la vreo 15 metri depărtare. Între crengile sale trebuie să se fi aflat arcaşul. Urmele de paşi din iarbă şi zgârieturile recente de pe coaja copacului mi-au adeverit bănuielile. Balul din astă-seară trebuia să se ţină neapărat întrucât e cunoscut că ucigaşul are tendinţa de-a se reîntoarce mereu la locul faptei. Faptele au dovedit că nu m-am înşelat Majordomul mi-a înmânat o scrisoare pe care a găsit-o în biroul stăpânului său. Era ameninţat să-şi părăsească neîntârziat postul. Semnăturile le-am cerut doar pentru a putea compara scrisul şi am face o idee despre cine ar putea fi făptaşul. Se dovedi că am avut dreptate. Compară rogu-te semnătura indianului cu literele din scrisoarea de ameninţare. Similitudinile sunt uimitoare. Whatman înclină numai capul:

— Aveţi perfectă dreptate:Chiar şi-un novice ar putea trage concluziile de rigoare. Harris îşi luă scrisoarea îndărăt apoi cătuşele indianului mort.

— Poate că voi avea nevoie curând de ele. Nu se ştie niciodată…Şi acum haidem să ne întoarcem, altfel musafirii vor sesiza curând absenta gazdei lor mister…Black ! se pronunţă Harris la sfârşit.

Coborâră împreună scările dar se amestecară unul după altul printre comeseni, pentru a nu fi observată absenţa lor. Curând cei mai de vază dintre musafiri îşi luară rămas bun apoi încetul cu încetul şi ceilalţi întrucât se făcuse târziu. Sălile unde domnea vacarmul şi veselia deveniră treptat goale şi ..tăcute. Doar o persoană mai rămânea să vegheze acum. Bob Harris se reîntoarse în biroul prietenului său ucis şi începu să păşească încolo şi încolo, gânditor. După o vreme se lăsă să cadă într-un fotoliu încă mai meditând la dificultatea cazului pe care-l avea de rezolvat aici la Madras. Era clar că avea de-a face cu o bandă extrem de versată, dispusă

să meargă până la capăt. Chibzui care ar putea fi priorităţile sale de acum înainte când… tresări. Undeva scârţâi abia perceptibil o uşă. Repede Harris stinse lumina. Cine putea pătrunde în casă la o oră atât de târzie?Maestrul detectiv încremeni în fotoliul său. Oricine ar fi pătruns în casă îi mai rămânea suficient timp să reacţioneze atunci când va auzi din nou scârţâind uşa. Dar nu se mai auzi niciuna din uşile grele care duceau afară. Din nou se înstăpâni tăcerea. Poate să se fi scurs vreo 20 de minute apoi se auzi din nou scârţâind ceva chiar în spatele său, Fără a face cel mai mic zgomot Harris se descălţă apoi se târî în patru labe înspre geam. De acolo putu observa că în camera de dedesubt era aprinsă lumina.” Cine poate lucra jos la ora asta?” Ca o panteră se târî până la uşă pe care o deschise încet. Coborî apoi treptele una câte una , după care bâjbâi cu mâinile întinse în faţa sa. Prin broasca uneia dintre uşi zări o geană de lumină. Cu infinite precauţiuni îşi apropie ochii de orificiul broaştei. Zări o siluetă rezemată de fereastră, preocupată să împacheteze un şirag de perle într-un fel de prosop. Prin fereastra larg deschisă zări un braţ alb , lung şi zvelt de femeie cum se întinde pentru a apuca şiragul de perle astfel pregătit. Detectivul renunţă să mai privească se îndreptă de şale, , repede dar fără zgomot ca o umbră ,îndepărtându-se de uşa prin care privise. Ajunse curând la parter de unde printr-o fereastră nimeri în parc, convingându-se că răufăcătorii pătrunseseră din exterior. De acolo putu să se convingă cum o siluetă graţioasă de femeie continua să ia lucruri preţioase din încăpere pe care le depozita în iarbă. Bob Harris se târî suficient de aproape , înşfăcă unul câte unul toate obiectele de valoare pe care le aruncă printr-unul dintre geamurile întredeschise de la subsol direct în pivniţă, după care aşteptă ca femeia să coboare. Fără să bănuiască nimic aceasta mai schimbă câteva cuvinte cu hoţul din încăpere după care se coborî pe băţul de bambus pe care se şi urcase. În momentul când aceasta se aplecă pentru a culege ceea ce azvârlise Bob Harris o apucă de beregată şi după ce puterile acesteia o părăsiră îi ţinu un flacon cu un conţinut verde sub nas. Corpul zvelt al hoaţei se destinse imediat şi aceasta îşi pierdu imediat cunoştinţa. Braţele vânjoase ale detectivului o ridicară pe umeri pentru a o transporta şi ascunde undeva în tufiş. Trebuia să facă asta repede înainte de-a apărea şi complicele acesteia cu care de fapt avea o cu totul altă socoteală. Dar Bob Harris aşteptă şi aşteptă fără

ca hoţul să coboare. După vreo zece minute se închise şi fereastra. Detectivul aruncă băţul de bambus pe care-l apucase şi se strecură ca o felină dând înconjurul vilei . Peste câteva minute era din nou în interiorul clădirii. Odată ajuns în vestibul auzul său fin distinse câteva şoapte. Se apropie din ce în ce mai mult pentru a putea auzi mai bine. În camera servitorilor doi din membrii personalului se întreţineau în şoaptă. După câte se părea erau în plină contradicţie. Unul dintre ei, un irlandez lung cât o prăjină scutura cu încăpăţânare capul pe când celălalt, un indian , îl contrazicea vehement. Aproape că lui Harris îi scăpă un fluierat uşor. Va să zică,până la urmă ,chiar personalul de serviciu. „Bune poame mai găsim şi-aici murmură el pe-un ton ironic.”

Detectivul părăsi vila sărind pe fereastră. Se târî în patru labe prin vestibul pentru a ajunge iarăşi în parc unde zăcea ameţită victima sa. Sedativul administrat o va menţine oricum în lumea visurilor cel puţin câteva ore. Chiar în momentul în care Harris contempla pe încheietura fină a mâinii fetei adormite un tatuaj în formă de săgeată, primi din spate o lovitură extrem de puternică în ceafă care-l făcu să vadă literalmente stele verzi după care trupul de uriaş al detectivului se prăbuşi leşinat la pământ. Când îşi reveni în fire, se găsi într-o încăpere lipsită de mobilier şi fără ferestre. Doar de plafon atârna o lampă electrică. Singurul obiect care se afla în încăpere era un trunchi gros de copac de care îi erau strâns legate mâinile. Încercă din răsputeri să-şi rupă legăturile sau măcar să mişte trunchiul de lemn dar toate sforţările sale se dovediră zadarnice. Până la urmă se resemnă deşi încă în zorii zilei în curs trebuia să fie prezent la o întâlnire la hotelul Atlantic. I se lăsase liber capul cu care acum îşi putea examina în voie legăturile trainice care-i ţintuiau trupul muşchiulos. După un scurt moment de respiro îşi reînnoi eforturile disperate de-a se descotorosi de legături care se soldară iarăşi cu un eşec .Bob Harris se opri din nou pentru a reflecta la alte oportunităţi de scăpare. Era oricum epuizat de efort aşa că pauza nu putea fi decât binevenită. În tăcerea mormîntală care domnea în încăpere percepu brusc un fel de foşnăit şi dură ceva vreme până să realizeze că era provocat de şobolanii care ieşiseră la vânătoare din toate cele patru colţuri ale încăperii. Cu siguranţă acolo se găseau găurile mascate sau nu prin care aceste dezgustătoare rozătoare ieşiseră la lumină. Mai întâi au fost doi, apoi cinci apoi alţii şi alţii

au început să bântuie de acolo până acolo îndemnaţi de foame, pândind vreo oportunitate, oricare, de a şi-o astâmpăra. Curând spre satisfacţia sa Harris realiză că animalele înfometate începuseră să-i roadă legăturile. După o jumătate de oră primele legături fuseseră deja roase.

În acest fel legăturile rămase se mai destinseră întrucâtva dar nu suficient pentru a se putea elibera singur de aceea Harris continuă să rămână nemişcat. Aliaţii lui conjuncturali ,mici şi negri continuau să-şi facă treaba. Curând căzu şi cea de-a doua frânghie dar totuşi abia după încă o oră izbuti detectivul să-şi mişte membrele. Stângă şi-o eliberă prima şi cu aceasta ajunse la buzunarul de la pantaloni unde îşi avea ascuns cuţitul. După aceea n-a mai durat decât foarte puţin până ce detectivul îşi tăie legăturile din jurul corpului apoi şi mâna sa dreaptă deveni liberă. În sfârşit Harris se eliberă cu totul iar legăturile sale zăceau deja lângă trunchiul copacului. Şobolanii,salvatorii săi în ultimă instanţă se retraseră înspăimântaţi, în găurile lor.

”Aşa! Cu legăturile am cam rezolvat-o! Bine-ar fi dacă ar mai înceta şi durerile astea de cap,” mormăi ca pentru sine , omul acesta cu muşchii de oţel. Ochii săi rătăciră , căutând înspre plafon care părea a destul de şubred, găunos şi cu suficiente spărturi. O eventuală evadare ar fi fost posibilă numai pe acolo având în vedere că pereţii erau din granit iar uşa din fier. Începu să se caţere pe trunchiul de copac până sus unde începu să scrijeleze cu ajutorul cuţitului în peretele zgrunţuros, din care o bună bucată se desprinse căzând la podea. Ochii detectivului se luminară brusc.

N-a durat prea mult până ce-i reuşi să practice o gaură în tavan suficient de largă pentru ca să-i permită corpului său suplu să se strecoare prin ea. Deasupra sa scânteia acum covorul de stele iar undeva în răsăritul îndepărtat prinsese a se-nroşi orizontul, semn că zorii nu mai puteau fi departe. Trebuia prin urmare să se grăbească! Se lungi cât putu făcându-se una cu acoperişul privind cu multă precauţie de-a lungul zidului înalt în curte. Spre dreapta vizualiză o clădire lunguiaţă unde bănuia că sunt adăpostiţi caii iar ceva mai în spate într-un fel de ţarc erau parcate mai multe maşini dar altfel nu se putea percepe ţipenie de om prin preajmă. Până la urmă se hotărî pentru un salt îndrăzneţ în coroanele palmierului care era cel mai apropiat de clădire. Aproape fără zgomot zbură corpul detectivului în coroana masivului arbore unde ateriză în coronamentul

bogat în vegetaţie al acestuia, după care alunecă aidoma unui şarpe de-a lungul trunchiului arborelui până ce atinse solul.

Exact în acelaşi moment se deschise o uşă în corpul clădirii în pragul căreia apăru silueta unui indian. Din nefericire acesta îl zări aproape imediat şi se năpusti în aceeaşi clipă asupra lui. Se încinse imediat o luptă corp la corp necruţătoare. Agresorul era în posesia unui pumnal cu lama lungă pe care încerca s-o înfigă în trupul adversarului său. Îşi greşise însă socotelile întrucât lui Bob Harris îi reuşi să pareze lovitura care l-ar fi expediat în patria celor drepţi şi mai mult decât atât cu o lovitură măiastră făcu să-i scape pumnalul din mână.

Acum pe picior de egalitate în ceea ce priveşte armamentul cei doi se înlănţuiseră într-o încleştare nemiloasă după care alunecară pe jos contorsionându-se ca şerpii în iarba înaltă. Odată se afla Harris deasupra pentru ca-n momentul următor să ajungă indianul , lupta lor durând nedecisă pentru o bună perioadă de timp. Detectivul nu-şi pusese însă la bătaie toate forţele, el aştepta doar ca adversarul său să obosească pentru a-i da la momentul oportun lovitura de graţie. În cele di urmă sosi şi acest moment. Dreapta americanului se ridică brusc în sus şi căzu cu un efect necruţător asupra capului adversarului…Acesta scoase un geamăt înăbuşit corpul acestuia se-ntinse niţel …apoi rămase nemişcat. Cu siguranţă pumnul detectivului care-i aterizase între ochi îl făcuse să-şi piardă cunoştinţa.

Nu mult după aceea Bob Harris stătea comod în biroul directorului al unui ziar de informaţii matinal cu care fixase de altfel o întâlnire.

— De fapt ce doriţi domnule? Momentan chiar nu dispun de timp .Numele meu este Cupword!

După ce recită aproape aceste prime cuvinte deloc promiţătoare omuleţul surescitat şi grăbit din faţa sa se aşează totuşi , trăgându-şi un fotoliu în faţa detectivului. Degajat ,Harris îşi depuse ţigara aprinsă alături pe scrumieră.

— Pentru mine îşi face timp oricine… chiar şi dumneata. De altfel numele meu stă scris pe această carte de vizită.

Îşi termină fraza întinzându-i omului de presă cartea sa d vizită pe care acesta o parcurse doar fugitiv.

— Ah! Ce onoare! Se înţelege de la sine că acum se schimbă

lucrurile. Vă stau cu totul la dispoziţie. Prin urmare spuneţi ce vă aduce la mine? Harris îşi duse încet mâna la gură:

— Numai nu atât de tare. Uneori şi pereţii au urechi… Abia dup-aceea se întreţinură cei doi convivi în urma acestei convorbiri urmând să apară relatări importante în paginile ziarului de dimineaţă.

Cap. 3

La ora 9 dimineaţa tiarele englezeşti care apăreau la Madras aduseră locuitorilor oraşului ştiri proaspete şi senzaţionale. Au putut citi amănunte în legătură cu asasinarea comandantului garnizoanei. Cu toate acestea concluzia care se putea desprinde era una singură: oficialităţile băteau pasul pe loc în ceea ce privea lămurirea lucrurilor şi prinderea făptaşilor. Se menţiona faptul că renumitul detectiv Bob Harris descinsese în hotelul Atlantic unde închiriase un etaj întreg. O parte dintre cititori erau neîncrezători în vreme ce o altă parte îşi punea mari speranţe în acela care repurtase numeroase succese în meseria sa. Disputa atinsese cote atât de înalte în societatea sus-pusă a Madrasului încât se puseseră adevărate pariuri pe reuşita sau dimpotrivă, nereuşita lui Harris ,în acest caz.

La primul etaj al hotelului Atlantic , controversatul detectiv era ocupat să-şi golească bagajele sale. Înainte însă de-a goli cufărul cel mare zăvorî precaut toate uşile şi mai mult chiar trase perdelele de la toate geamurile încăperii. Abia apoi deschise capacul cufărului. În interiorul acestuia se afla un fel de păpuşă exact de mărimea detectivului Masca de ceară a feţei reproducea extrem de fidel trăsăturile chipului său. Dup-aceea deplasă fotoliul în faţa biroului , aşeză păpuşa pe el iar în mână îi puse unul dintre stilourile sale potrivindu-i poziţia ca şi cum ar fi în plin proces de scriere sau de redactare a unui material. Chiar şi în biroul armatorului de la vila acestuia imaginase acelaşi fel de mistificare numai că de data asta păpuşa avea faţa lui Mr. Black. Acum toate pregătirile erau finalizate. Îmbrăcat ca unul dintre vânzătorii de ziare obişnuiţi prin partea locului părăsi hotelul Atlantic după ce bineînţeles trăsese perdelele care acoperiseră geamurile. Pe stradă începu să-şi vândă ziarele apropiindu-se în această nouă calitate de vânzător de locuinţa armatorului Black. În acest fel nu după mult timp se găsi în interiorul parcului vilei unde după ce-şi alesese un arbore potrivit se ascunse în coronamentul acestuia dar în aşa

fel încât să aibă în dreptul ochilor săi întreg frontispiciul vilei. Biroul armatorului Black se găsea chiar în corpul de clădire principal pe care-l avea în faţa ochilor. Putea vizualiza cu claritate silueta păpuşii pe care-o aranjase şi-acolo, aplecată cu partea ei superioară asupra biroului de lucru. Nu departe de-acolo se găsea copacul unde stătuse ascuns arcaşul atunci când slobozise săgeata.

Detectivul îşi petrecu următoarele trei ore ascuns în arbore după care una dintre uşi se deschise şi doi dintre servitorii armatorului , Jadson şi Kalidash ieşiră afară, în parc îndreptându-se spre copacul unde stătuse ucigaşul. Jadson, irlandezul îl ajută pe tovarăşul său ,indianul ,să se urce în copac , înmânându-i de jos arcul cu săgeţile potrivite după care se piti el însuşi într-unul din tufişurile adiacente. Nu mult dup-aceea Jadson îşi părăsi tufişul alergând din nou în clădire după ce spionase îndelung încolo şi încoace.

Detectivul era tocmai pe punctul de-a se târî pe burtă înspre copacul unde se pitise indianul când drept în faţa lui răsună un ţipăt neaşteptat de pasăre din vârful unui copac. Acest fel de croncănit de pasăre semăna cu acel al păsării paradisului şi Harris se-ntrebă chiar ,dacă nu cumva în ciuda tuturor precauţiunilor sale fusese descoperit. Trebuia să se gândească la siguranţa sa. Dacă el era pierdut totul era pierdut. Indienii erau oameni inteligenţi şi aceştia cu care avea acum de-a face erau experimentaţi , unşi cu toate alifiile cum se mai spune. Mai rămase încă o jumătate de oră ascuns în copac dar nimic relevant nu se mai petrecu. Ochii săi se obişnuiseră treptat cu toate zonele parcului. Întrucât totul rămânea tăcut începu să se târască încet înspre copacul unde mai sta încă pitit Kalidash, servitorul indigen. Deodată auzi un şuierat uşor şi aruncând repede o privire înspre biroul armatorului Black văzu silueta păpuşii alunecând încetişor pe spate ceea ce putea să însemne că săgeata în sfârşit , lovise.

„Aşadar cei doi şi-au dus planul la îndeplinire” , murmură ca pentru sine , detectivul. Repede se strecură îndărăt înspre copacul unde îşi găsise primul ,adăpostul. De-abia ajunse acolo că indianul se şi dădu jos din copac, luând-o domol ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat îndărăt, către vilă, unde şi dispăru printr-unul dintre ganguri. O oră mai târziu pătrunse Frank Allan printr-o uşă secretă, deghizat de data asta , personificându-l pe Mr. Black în biroul armatorului , îndepărtă păpuşa de-acolo şi-i luă locul

la birou. Abia apoi sună după majordomul vilei. Încă în timpul nopţii detectivul îndepărtase cadavrele prietenului său şi-ale indianului Guru pe care le făcuse să dispară într-o nişă bine mascată. Uşa se deschise uşor făcând loc majordomului.

— Mister BLACK , ce doriţi , vă rog?

— Spune-i rogu-te indianului Kalidash să vină până la mine. Majordomul dispăru şi peste câteva minute apăru indianul în faţa stăpânului său pe care-l credea mort. De-abia îşi putea stăpâni ticălosul tulburarea. Harris îşi ridică mâna dreaptă în care ţinea un revolver.

— Kalidash , în numele legii eşti arestat. Sus mâinile!

Într-un timp record indianul a fost încătuşat şi închis într-un dulap de cărţi care ocupa o întreagă aripă a biroului. Din nou răsună soneria care-l rechemă pe majordomul care nu înceta a se mira de impetuozitatea stăpânului său. De data asta cu o legitimă strângere de inimă întrucât nu-şi putea scoate din minte imaginea în care Mr. Black zăcea la podea cu pieptul străpuns de săgeata ucigaşă chiar în zona inimii.

— Ce ordonă Mr. Black?

— Să vină irlandezul Jadson până la mine.

Din nou se îndepărtă în toată graba majordomul. Irlandezul un lungan cât toate zilele apăru în faţa stăpânului său. Chipul său cu trăsături animalice se albi ca varul când îl văzu viu şi nevătămat în faţa sa pe acela pe care-l credea deja mort în urma spuselor indianului complicele său. Privirea de oţel a detectivului se aţinti asupra sa hipnotizându-l . Jadson se simţi dintr-odată obosit tot mai obosit când după vreo oră dup-aceea se transformă într-un instrument docil în mâinile lui HARRIS. Către miezul nopţii se va fi transformat până într-atâta încât îl va putea conduce pe Bob Harris până la locul secret de adunare a societăţii criminale care-şi spunea:SĂGEATA MISTERIOASĂ. Irlandezul devenise pur şi simplu în mâinile hipnotizatorului său un mediu excelent gata să răspundă la orice întrebare, să lămurească orice situaţie şi totul voluntar, la o simplă cerere.

— Aşadar încă în noaptea asta pe la miezul nopţii mă vei conduce la locul vostru secret de adunare, m-auzi tu? Îţi ordon s-o faci! M-ai înţeles?

— Da, am înţeles veniră ca un automat cuvintele de pe buzele celui hipnotizat.

— N-o să spui nimănui şi nici măcar tu n-o să mai ştii după aceea.

Vei vedea de acum încolo în mine pe prietenul tău, Kalidash. Ascultă ce-ţi spun . De acum înainte te supui numai voinţei mele. Ai înţeles?

— Am înţeles murmurară aproape mecanic buzele lunganului irlandez.

— Nu vei părăsi azi toată ziua această casă, iar la noapte la ceasul stabilit vei fi aici să mă conduci la locul stabilit. Ai înţeles?

— Da, veni prompt răspunsul.

— Aşa şi-acum deşteaptă-te urmă mai departe detectivul.

Irlandezul se scutură parcă dintr-un vis urât după care îşi duse mâna la cap ca şi cum ar fi vrut să şteargă ceva. Jadson nu avea habar de ce i se întâmplase.

— Poţi să te retragi acum ,nu mai am nevoie de dumneata, ordonă Mr. Black şi irlandezul se conformă numaidecât părăsind încăperea.

Puţin după aceea Bob Harris avu o întrevedere foarte intensă cu soţia prietenului său decedat. Mrs. Edith Black îi strânse la sfârşit mâna maestrului detectiv Frank Allan care-şi mai zicea şi Bob Harris mulţumindu-i printre lacrimi şi asigurându-l că va urma orbeşte toate instrucţiunile acestuia. Între timp hotelul Atlantic era ţinut sub observaţie din toate părţile de organizaţia care-şi spunea SĂGEATA MISTERIOASĂ care odată cu sosirea detectivului criminalist în oraş îşi vedea planurile primejduite. Dar toate raporturile sosite de la spioni raportau unul şi acelaşi lucru. Detectivul se găsea la biroul său şi scria un raport probabil şi din acest punct de vedere momentan nu era nici un pericol.

Se făcu din ce în ce mai târziu, umbrele înserării cuprinseseră oraşul, iar odată cu venirea răcorii, străzile Madrasului deveniră tot mai animate. Puzderie de stele acoperiră cerul. Harris cinase cu Mrs. Black, apoi luminile în uriaşa casă începuseră să se stingă una câte una, mai rămânând aprinse doar becurile din biroul de lucru al armatorului. Acolo într-un colţ al biroului , în faţa oglinzii, Harris, îmbrăcat în hainele indianului Kalidash acesta mai era preocupat să retuşeze ceva îşi înnegri mai departe faţa pentru a aduce cât mai bine la înfăţişare cu servitorul indian capturat la amiazi. După ce întreaga muncă migăloasă fu dusă la bun sfârşit, Harris depozită trupul indianului astfel deposedat de haine îndărăt în dulap după care îşi aprinse liniştit o ţigară aşteptând să se facă miezul-nopţii.

CAP 4

Douăsprezece lovituri de pendulă răsunară umplând liniştea care se înstăpâni-se în uriaşa clădire a armatorului Black, rezonând aproape cu solemnitate între cei patru pereţi între care aştepta cu oarecare nerăbdare Bob Harris. Aproape imediat scârţâi uşa pe unde îşi făcu intrarea lunganul irlandez, numit Jadson. Acesta alunecă ca în transă urmând ordinele pe care i le dăduse odată adus în stare de hipnoză, Bob Harris, ordine pe care le respecta iată , până la minut. Acum acesta aştepta ordinele care urmau să vină de pe buzele detectivului a cărui privire continua să rămână fixată asupra servitorului european. Ordinul său urmă aproape imediat:

— Condu-mă pe drumul cel mai scurt la locul de întrunire a membrilor organizaţiei secrete. Orice ordin îţi dau va trebui ascultat. Mă înţelegi?

— Da ! veni imediat răspunsul după care se puse-n mişcare astfel încât Harris să-l poată urma. Paşii celor doi sunau înfundat pe caldarâmul străzilor Madrasului ,pustii la ora aceasta. Doar luna mai arunca razele sale argintii pe deasupra domurilor înalte ale marelui oraş. Umbrele celor doi plimbăreţi noptateci s-alungeau pe la colţurile uliţelor tăcute care erau depăşite una câte una.

Curând cei doi rătăcitori ai nopţii lăsară-n urmă străzile cele mai aglomerate apoi o apucară pe o stradă largă cufundată în întuneric. Undeva într-o înfundătură se putea zări totuşi ceva ce semăna cu o fermă pe jumătate ruinată, în faţa căreia paşii lui Jadson se opriră. Acesta se-ndreptă înspre o uşă din lemn în care bătu de două ori scurt. Harris percepu paşi târşâiţi care se apropiară de ei, uşa scârţâi în ţâţâni după care se deschise făcând loc unui bărbat cu părul alb care ţinea un cal de căpăstru.

— Doi cai, murmură irlandezul şi fără să mai aştepte un cuvânt de răspuns bătrânul mai aduse un al doilea cal alături.

Bob Harris şi irlandezul se aburcară-şa. Într-un galop măsurat o porniră înspre o câmpie presărată cu multe coline. După vreo trei ore de galop îşi atinseră ţelul călătoriei. Pe-un podiş stâncos se exhiba privirilor celor doi călăreţi ruina unui palat princiar care, cel puţin în noaptea cu pricina n-avea nici una dintre ferestre luminată. În zidurile pe jumătate

dărâmate se ghiceau nişte trepte care duceau în adâncime, probabil în încăperile de la subsol. Chiar în capul treptelor era înfiptă o săgeată roşie această armă letală ,simbolul primejdioasei bande. Irlandezul priponise caii după care luându-l de mână pe BOB Harris îl trase după el pe trepte în jos. Cât despre detectiv acesta se mărginea să imite cât mai bine paşii şi ţinuta indianului Kalidash pe care-l personifica.

Tot mai jos îi duceau treptele pe cei doi până ce în cele din urmă se opriră în faţa unei uşi de fier. După câteva bătăi infructuoase în peretele uşii într-o anumită succesiune aceasta se deschise pe dinafară lăsându-i să intre după care se închise numaidecât în urma lor. Harris se trezi împreună cu Jadson într-un fel de ascensor modern care se puse parcă de la sine în mişcare. Părea să fi coborât mai multe nivele după care se opri cu-n zumzăit uşor permiţându-le celor doi să iasă afară.

Trecură de alte patru uşi pentru a se regăsi alături de Jadson într-o vastă sală de consiliu în mijlocul căreia se afla plasată o masă de culoare verde. Pe jilţurile înalte erau aşezate siluete mascate care aveau cu toatele ca semn distinctiv o săgeată vopsită într-o culoare roşie ţipătoare .Toate privirile acestor ciudate măşti din sala iluminată acum”***a giorno***” se aţintiră asupra irlandezului şi însoţitorul acestuia presupusul indian, Kalidash. Nimeni nu părea să bănuiască adevărul şi anume că un altul îi luase locul indianului. Preşedintele acestei asociaţii care ca şi semn distinctiv al demnităţii sale purta trei inele de aur la încheietura mâinii sale drepte ridică braţul:

— Fiţi salutaţi! Unde este Guru? Aveţi vreo veste? Black mai trăieşte încă! Prin asta v-aţi primejduit propriile vieţi. Doar cunoaşteţi legile noastre!

Irlandezul Jadson dădu numai din cap semn c-a înţeles. Însoţitorul său mai stătea încă nemişcat. Şedinţa de consiliu îşi urmă cursul. Se hotărî în continuare ca cei mai proeminenţi oameni ai oraşului să fie asasinaţi în continuare după vechea metodă. Asta trebuia să se petreacă în noaptea următoare. Reşedinţele victimelor trebuiau arse, transformate în scrum şi cenuşă pentru a se pierde orice urmă. O lovitură direct în inimă urma să primească societatea oraşului Madras aşa cum niciunui muritor din acest oraş nu-i va fi dat să trăiască. Au fost desemnaţi prin tragere la sorţi oamenii care trebuiau să dea lovitura care într-un cadru solemn şi-au reînnoit jurămintele. Au jurat pe însemnele societăţii lor secrete SĂGEATA

MISTERIOASĂ, că vor depune toate eforturile de-a reuşi în tentativele lor în caz de eşec urmând să-şi atragă pedeapsa cu moartea. În acest moment se petrecu ceva cu totul neaşteptat.

Mascatul care stătea alături de Kalidash se strecură pe nesimţite în faţa acestuia şi-i smulse dintr-o lovitură indianului sau mai degrabă prezumtivului indian barba falsă. Prin asta Bob Harris se vedea demascat. Asasinii îşi duseră mâinile la armele lor de foc Harris apucă iute ca fulgerul unul din fotoliile care-i stăteau mai aproape şi-l aruncă cu toată forţa de care dispunea în becul electric de deasupra lor care se sparse în ţăndări. În întunericul şi învălmăşagul care urmă îi reuşi americanului care nu-şi pierduse deloc sângele rece să se năpustească înspre un gang pe care-l ochise ceva mai înainte. Pe cât putea de repede Bob Harris pipăi pereţii umezi de-a lungul gangului. În spatele lui scăpărară câteva luminiţe semn că membrii organizaţiei secrete îi observaseră fuga şi culoarul pe care apucase.

Din nou se găsi detectivul în faţa unei uşi de fier fără vreo perspectivă viabilă. În faţă nu putea trece iar să se întoarcă era sinucidere curată. Inamicii săi se apropiau mereu şi deja în întunericul cu care se obişnuise aproape că le putea distinge şi fizionomiile. Detectivul ridică revolverul ,ochi cu grijă, urmă o detunătură şi primul dintre urmăritorii săi se prăbuşi.

— Prindeţi-l viu! se auzi tunătoare vocea, preşedintelui organizaţiei secrete. O să-l aruncăm tigrului !

În acelaşi moment lui Harris îi fugi pământul de sub picioare simţind cum se prăbuşeşte cu tot cu urmăritorii săi. Cu dinţii scrâşnind aceştia îl copleşiră pur şi simplu prin numărul lor astfel că după o luptă deznădăjduită se văzu legat cobză şi dus în triumf către sala de consiliu îndărăt. Lampa electrică spartă fusese înlocuită cu făclii, limbile de foc ale acestora luminând fantomatic pereţii. Bob Harris stătea mândru în mâinile torţionarilor săi.

— Daţi-i jos masca, porunci şeful bandei.

Subordonaţii acestuia se executară . Acum şeful acestora putu să privească batjocoritor şi triumfător deopotrivă în faţa inamicului său. La rândul său detectivul recunoscu în persoana şefului organizaţiei un condamnat la închisoare pe viaţă care fusese graţiat apoi dispăruse cu

totul . Nici ceilalţi camarazi ai acestuia nu făceau o impresie prea bună. Erau indivizi care nu s-ar fi sfiit niciodată să ia o viaţă de om dacă asta s-ar fi dovedit în avantajul lor.

— Fraţilor, luă din nou cuvântul ,şeful, avem acum privilegiul de a-l avea în mâinile noastre, pe cel mai celebru detectiv al lumii, şi să-l condamnăm la moarte. Am decis să-l aruncăm drept hrană tigrului nostru care şi aşa n-a mai mâncat de mult. Cu ocazia asta vom da o dublă lovitură . Vom scăpa de-un duşman incomod şi în plus ,"nobila" societate a Madrasului va afla mâine de puterea organizaţiei noastre, SĂGEATA MISTERIOASĂ. Haidem! La cuşcă cu el!

Gealaţii săi însetaţi de sânge izbucniră în hohote de râs copioase aplaudând din toată inima iniţiativa şefului lor. Harris fu înşfăcat fără menajamente şi târât printr-un gang îngust până ce ajunseră în faţa unei găuri de formă pătrată. Câţiva tipi straşnici traseră lespedea grea care o acoperea şi de unde venea un urlet deopotrivă lugubru şi mânios. Harris se găsea acum chiar în faţa găurii privind calm înăuntru. Tigrul îl aţintii cu privirea însetat de sânge începând să dea furios din coadă măturând pământul. Nelegiuiţii se strânseră în cerc în jurul celui condamnat şi la un semn al preşedintelui îi tăiară legăturile.

— Jos, cu el tună din nou vocea conducătorului.

Atârnând de-o frânghie îl coborâră pe osândit deasupra cuştii practicate-n stâncă. Moartea ,o moarte îngrozitoare părea inevitabilă. Aruncând vorbe batjocoritoare şi de ocară bandiţii traseră din nou deasupra gropii, lespedea grea de metal. De-abia ajunse detectivul jos că animalul înfuriat se şi pregăti de săritură. Trupul mlădios de felină se încordă ca un arc în timp ce ochii verzi ai bestiei străluceau ameninţători îndreptaţi înspre victima sa, anticipând festinul apropiat. Nemişcat îşi aţintii şi Harris privirea drept în ochii felinei. Privirea sa deveni dură ca oţelul în timp ce fiara se dădea încet îndărăt până la marginea gropii . Tigrul îşi închisese ochii luptând din răsputeri cu voinţa care ameninţa să-l supună şi până la urmă în ciuda foamei care-l încolţise de mult nu îndrăzni să atace.În cuşcă era suficient de multă lumină pentru ca Harris s-o poată examina în voie. Nicăieri nu descoperi vreun nou gang vreo spărtură cât de mică pe unde s-ar fi putut încerca o evadare. Şi mâine noapte cel târziu complotiştii vor încerca o nouă lovitură! Până atunci va trebui neapărat să

se elibereze. Începu să-şi reexamineze perspectivele ciocănind pereţii de stâncă. Deodată, Harris tresări. Pe peretele de culoare întunecată a stâncii apăru de-abia vizibilă o săgeată roşie desenată a cărui vârf ducea în jos spre un colţ al cuştii practicată în stâncă. Asta însemna cu siguranţă ceva. Detectivul se aplecă examinând cu atenţie porţiunea de stâncă pe care o arăta vârful săgeţii şi începu să bată uşor în ea. Undeva suna clar a gol şi acum îşi dădu seama că peretele de stâncă nu putea fi prea gros în porţiunea aceea.. Săpă cu ajutorul pumnalului său o mică deschizătură în peretele nu foarte rezistent după care se uită după pistolul său.

„Noroc că bandiţii ăştia mi-au lăsat armele”,îşi spuse el meditativ. Luă toate patroanele din magazia pistolului cu excepţia unuia . îndepărtă învelişul de oţel şi turnă toată pulberea în gaura pe care-o scobise cu ajutorul lamei pumnalului său. Abia dup-aceea îşi scoase o sfoară sau mai degrabă un fir pe care şi-l trase din ciorap pentru a-l putea folosi ca şi fitil. Aprinse repede capătul fitilului ad-hoc confecţionat, după care se aruncă cu toată repeziciunea de care era în stare în capătul cel mai îndepărtat al cuştii practicate în stâncă Fitilul se aprinse arzând relativ încet ,până ce atinse pulberea. Se auzi o detunătură ascuţită pietre începură să zboare în toate părţile tigrul sări înspăimântat din colţul unde se retrăsese, apoi lumina electrică care s-a produs păli ,şi în sfârşit o tăcere de moarte urmă după aceea. Spărtura care se produsese în stâncă dup aprecierea lui Harris era suficient de mare pentru a permite unui om suficient de zvelt să se strecoare fără cine ştie ce greutăţi prin ea.

Detectivul mai privi încă odată felina în ochi după care începu să se târască cu spatele prin aceasta. Spre uimirea sa se găsi curând într-o altă celulă subpământeană prevăzută cu gratii de fier pentru a împiedica o prăbuşire fatală în prăpastia care se căsca dedesubt. Două fete palide şi mlădioase erau aşezate pe-un pat din bambus. Cu o privire deopotrivă speriată dar şi plină de speranţă îşi ridicară acestea privirea înspre el de parcă i-ar fi cerşit un dram de speranţă. Cele două biete fiinţe mai tremurau încă în urma sperieturii produsă de explozie .

— Scuzaţi-mă vă rog doamnele mele! Mă puteţi lămuri cine sunteţi şi cum aţi ajuns aici? Numele meu e Bob Harris.

Bucuroase, cele două fete îşi ridicară mâinile deasupra capului.

— Bob Harris? Slavă Domnului! Atunci suntem salvate. Bob Harris e

salvatorul nostru .

— Domol, domol, doamnelor! Deocamdată sunt eu însumi prizonier dar nu e mai puţin adevărat că voi face tot ce-mi stă în putinţă să vă salvez.

De altfel în zorii zilei trebuie să fiu neapărat în oraş. Detectivul află cu această ocazie că cele două domnişoare, pentru că nu erau căsătorite fuseseră aduse aici de vreo 8 săptămâni ca şi ostatece. Mai întâi nu ştiau în ce împrejurări îşi pierduseră cunoştinţa, după care s-au trezit pur şi simplu aici. Harris însă era preocupat de altceva. Începuse să examineze grilajul de fier care fusese încorporat în stâncă. Se propti cu spatele de una dintre gratii apucând-o cu ambele mâini pe cealaltă, centimetru cu centimetru detectivul constată cu satisfacţie că aceasta ceda. Acum spărtura devenise atât de largă încât se putea strecura cu uşurinţă prin aceasta. Numai că în exteriorul acesteia zări un fel de prăpastie de vreo 16 metri adâncime care cu siguranţă nu-i oferea nici o perspectivă. Multă vreme Harris se plimbă încolo şi încoace printre cele două tinere căutând o soluţie dar acum nu-i mai veni-n minte nici o scamatorie.

— Doamnelor cred că ştiţi care e miza jocului în legătură cu banda asta. Trebuie să fiu neapărat în Madras până-n zori dacă vreau să opresc alte crime şi nelegiuiri. Vă cer acum să vă dispensaţi de îmbrăcămintea şi rochiile de care puteţi întrucât am nevoie de material pentru a putea împleti o funie. Vă rog. Sunt în joc nu numai vieţile noastre dar încă ale multor altora.

Damele intrară în colţul cel mai întunecat al celulei şi-i aruncară detectivului toate hainele pe care le aveau. Acesta la rândul său le tăie în fâşii împleti o funie din ele pe care o fixă la unul dintre capete de una dintre gratiile solide de fier. Mai lipseau vreo trei metri până jos dar asta nu reprezenta nimic pentru excelentul gimnast care era Bob Harris. Îşi dădu drumul în jos nu înainte de-a le spune:

— Rămâneţi cu bine doamnelor ! În câteva ore voi fi îndărăt pentru a vă elibera.

Mai reuşi să audă câteva urări de bine pentru reuşita planului său după care îşi dădu drumul de-a lungul funiei. Un salt îndrăzneţ şi maestrul desăvârşit al tuturor sporturilor care era Harris ateriză pe pământ solid. O luă la picior până la vechea fermă părăsită pe la care trecuse cu irlandezul până să ajungă în bârlogul bandiţilor . Bătu la uşă aşa cum ştia c-o făcuse

Jadson şi nu după mult aceasta se deschise şi-n pragul ei apăru acelaşi bătrân cu părul alb. Cu revolverul întins ceru un cal îl legă pe bătrân după toate rigorile artei şi-o porni ca vântul pe şoseaua principală care ducea la Madras. Chiar când ajunse-n faţa clădirii departamentului de poliţie a oraşului calul se prăbuşi sub el de epuizare. Se anunţă de îndată la ŞEFUL departamentului criminalistic Whatman şi-i expuse într-un raport succint evenimentele ultimelor 24 de ore. Acesta telefonă imediat cavaleriei engleze din oraş iar lui Harris i se puse un cal nou la dispoziţie.

— Vă rog să vă grăbiţi domnilor. Timpul presează.

Pentru maestrul detectiv totul, toate pregătirile, păreau să se facă cu viteza melcului . Cât despre el ardea de nerăbdare să-i captureze cât mai degrabă pe membrii organizaţiei secrete ***SĂGEATA MISTERIOASĂ***,pentru a-i putea deferă justiţiei indiene. Acum călărea în fruntea celor 200 de cavalerişti ai gărzii alături de el avându-l alături pe Whatman şi pe Highwood , noul comandant al garnizoanei Madras. Şi pe când încă stelele îşi mai croiau drumul lor pe boltă se găseau cu toţii în faţa complexului de stânci misterioase cu toate gangurile secrete ale acestora înconjurând-o de-o asemenea manieră încât nici un şoarece să nu poată scăpa. Dar cu ajutorul celor doi oficiali Whatman şi Highwood cavaleriştii se pitiseră atât de bine în dosul stâncilor încât nimeni n-ar fi putut crede că o forţă de-o asemenea anvergură se află în apropiere.

— Acum va trebui să aşteptăm până ce membrii bandei vor ieşi pentru a se îndrepta spre Madras le spuse mulţumit celor doi,Harris.

Către ora 11 panorama se animă . Mai întâi apăru un călăreţ apoi altul, apoi mereu alţii li se alăturară apărând dintre ruine şi apropiindu-se de ei.

— Atunci răsună comanda fermă a comandantului garnizoanei: Înconjuraţi-i!

Ca nişte stafii apărură de după stânci cavaleriştii englezii care-i prinseră într-un cerc strâmt pe toţi bandiţii. Cale de scăpare nu mai era. De altfel aceştia fură atât de surprinşi încât nici nu mai apucaseră să se gândească la măsuri de apărare. Unul după altul au fost aceştia sub ameninţarea ţevilor de arme engleze dezarmaţi şi încătuşaţi. Grosul trupei o porni în galop înspre Madras doar 10 cavalerişti mai rămăseseră împreună cu Harris şi Whatman în zonă. Aceştia mai voiau să cerceteze

complexul de peşteri şi mai întâi de toate să le redea libertatea celor două fete. Dar în peşteră nu mai părea să fie picior de fiinţă omenească. Bob Harris îi arătă lui Whatman drumul înspre cuşca unde petrecuse ore pline de tensiune în vreme ce în spatele lor păşeau cei zece soldaţi cu armele pregătite. Sosiseră chiar la momentul potrivit întrucât tigrul voia tocmai să se strecoare prin văgăuna pe care-o produsese explozia provocată de Harris pentru a ajunge la cele două nenorocite care ţipau cuprinse de-o groază nemărginită. Atunci răsună vocea de fier a detectivului, Harris .

— Aici, aici, bestie!

Şi tigrul se supuse din nou puterii hipnotice a acestui om târându-se încetul. cu încetul la locul de unde pornise. Minunata felină în toată splendoarea ei devenise mai cuminte decât o pisică închizând înfricoşată ochii. Un glonte bine ţintit de detectiv care nimeri fiara între ochi liniştind-o pentru totdeauna puse capăt şi temerilor fetelor.

Abia dup-aceea coborâră oamenii înăuntru în frunte cu Harris. După alte câteva minute acestea se puteau bucura de libertate . Harris îngrijise ca să capete câteva mantale noi , după care li s-au adus şi doi cai pentru călărie. Whatman strălucea de bucurie!

Una dintre fete era chiar nepoata lui de 21 de ani care dispăruse fără nici o explicaţie de-acasă. Numai scrisorile de ameninţare pe care le primea periodic tatăl său fusese un indiciu că fusese răpită. Cealaltă era de aceeaşi vârstă şi prietena celei dintâi .

Amândouă erau logodite cam de un an aşa că era de aşteptat o revedere plină de bucurii. În ziua următoare toate ziarele oraşului erau pline de elogii la adresa detectivului care nu dăduse pân-acum greş în niciunul dintre cazurile sale.

Bandiţii au fost condamnaţi la moarte prin spânzurătoare. Locuitorii oraşului Madras îi aduseseră toată ziua omagiile lor chiriaşului hotelului Atlantic care ocupa atunci primul etaj, nepărăsind mica piaţetă din faţa hotelului nici o clipă. În dup-amiaza aceleaşi zile un automobil descinse în faţa hotelului din care coborâră două splendide perechi de tineri însoţiţi de părinţii acestora.

Sosiseră pentru a aduce şi ei eroului Madrasului prinosul lor de recunoştinţă. Dar Bob Harris ,alias Frank Allan se sustrase tuturor dovezilor acestora de recunoştinţă printr-o bruscă intenţie de călătorie .

Primise pasămite cu câteva ore mai înainte o telegramă care-i solicita prezenţa într-un alt caz dificil .

SFÂRŞITUL VOL 56. Volumul următor va fi intitulat:

Nr. 57 MASCA DIAVOLULUI